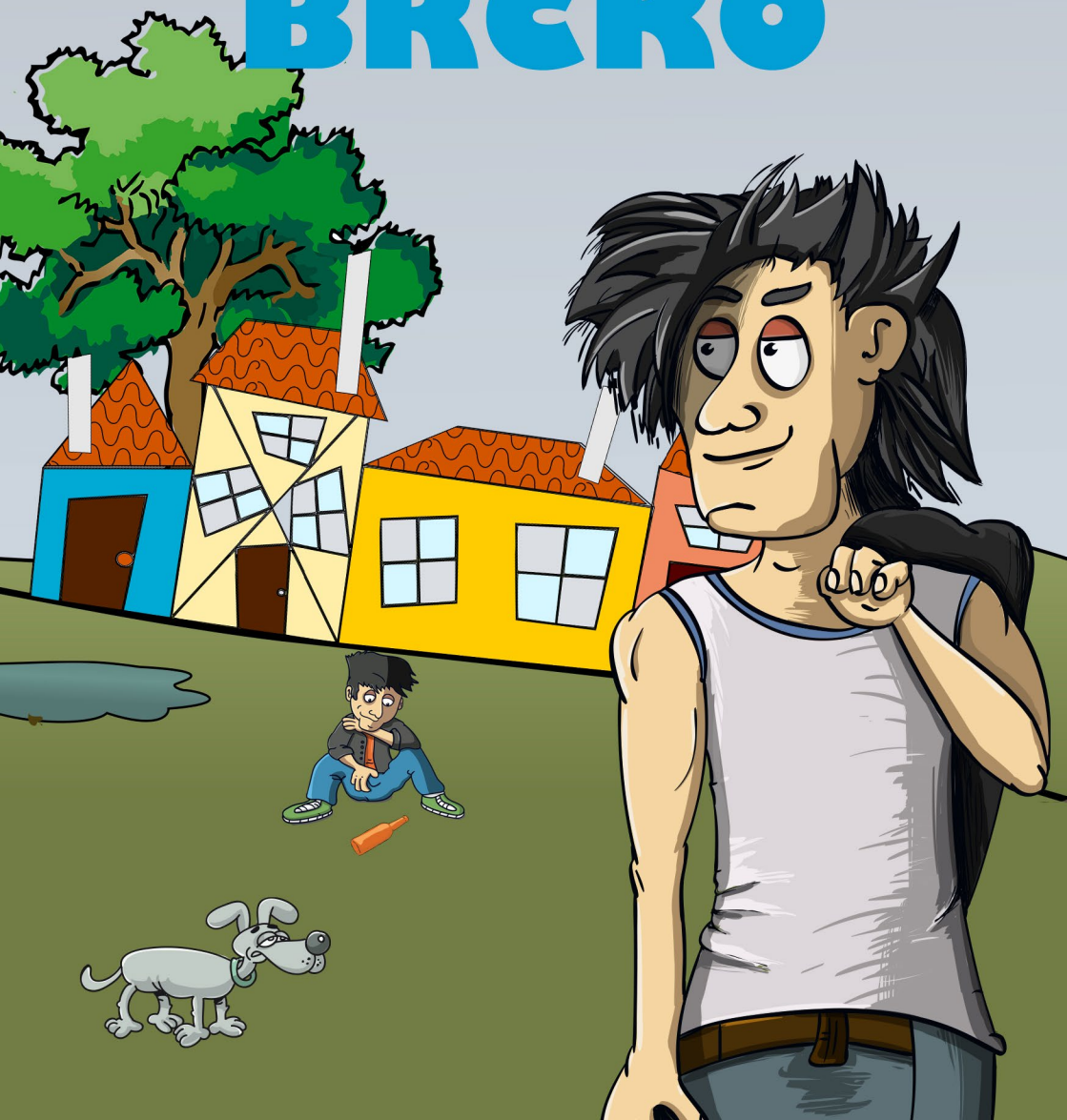

MICHAL POHANKA

SOUKROMÝ BRČKO

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Michal Pohanka © 2018

Skleněný můstek s.r.o. © 2018

ISBN 978-80-7534-216-4

OBSAH

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 1

To chladné přivítání s letným polibkem na tvář Bělu zamrzelo.

Roman jí pomohl vyložit ze zavazadlového prostoru autobusu dva napěchované kufry na kolečkách, které obsahovaly veškerý její tehdejší majetek, optal se, jaká byla cesta, na novinky posledních dní a vzápětí se odtáhl. Vlastně ani nestál o žádné zprávy a na odpovědi přítelkyně reagoval jaksí bez zájmu a stroze. Ponejvíce slovními obraty jako: „hm“, nebo „fakt, jo?“.

Běla by si tedy od člověka, se kterým ode dneška hodlala sdílet stůl i loži, rozhodně představovala mnohem větší účast a podporu, než netečné „fakt, jo?“. Cítila se proto trochu podvedená, a tak si neodpustila malou jízlivost.

„Láska nejen že hory přenáší, ale přemísťuje taky lidi do hor, což je v případě těch vašich *Opičích* zázrak na druhou,“ rýpla si. „To bys snad mohl trochu ocenit, ne?!“ „Hm. Asi jo,“ zamumlal Roman.

Budoucí paní Šerá už při předchozích návštěvách Červené Zvole trpěla vrtochami vesničanů. Potýkala se s pichlavýma očima místních drben, poznávala tlusté hubaté selky s ostrými lokty a upoceně strejce s mastnými vlasy, kteří v montérkách snad i spávali. Občas jí připadalo, jako by se coby náplava prodírala mezi lidmi pomyslnou uličkou hanby.

A teď tu má natrvalo žít?!

To jako až do smrti?!

Roman ale partnerčiny obavy nesdílel, možná si jich dokonce ani nevšiml. Byl jiný. Kluk z vesnice. Na nějaké dvojsmysly, jinotaje a narážky, natož neplodné úvahy o životě si – jako většina obyvatel Červené Zvole – příliš nepotrpěl. Prý to jen zdržuje od práce, tvrdil. V jeho případě, jak se brzy ukázalo, to však zdržovalo převážně od zábavy.

Na okraji vesmíru (v tří a půl tisícové obci na českomoravském pomezí u polských hranic) kupodivu více jak sto roků fungovala malá, v posledních letech soukromá nemocnice, kde měla nastoupit jako zdravotní sestra a kde jí dokonce nabídli vyšší plat než v leckterém městském špitále, protože kdo by šel do tak temného, zapomenutého a drsného kraje za mrzký peníz...?

Dívku teď napadlo, odkud se asi vzal onen lidový název Opičí hory.

Právě minuli oprýskanou základní školu i konzum Hruška, před kterým posedávalo pár místních alkoholiků s lahváčem v ruce, prošli kolem šedivého fádního kostela na návrší nad návší, o němž už kdysi Běla prohlásila, že vypadá spíš jako větší stodola s věží, než svatostánek, spatřili několik barabizen jako po bombardování a potkali asi pět nebo šest osob se zjevným mentálním postižením.

„Planeta horských opic,“ zhrozila se mladá žena a všechno se v ní sevřelo.

Zmocnilo se jí zběsilé nutkání okamžitě odtud zmizet a už se NIKDY nevrátit. Žádná láska jí v daný moment nepřipadala dost silná na tu depresi a úzkost z Červené Zvole.

„To by nedala ani Julie,“ špitla si potichu. „Ani Isolda, natož nějaký Šerý a Zárybnická.“

Roman si nevšiml, že jí v tu chvíli kanou po tvářích slzy.

„Cože?“ řekl pouze, aniž by se na Bělu podíval.

Citlivka Šerý z Červené Zvole.

No, co, pomyslela si Běla, jakmile se trochu uklidnila. Horší než v Bruntále to snad být nemůže.

Kapitola 2

1

Celé to začalo před mnoha lety na koncertu skupiny Lucie v Hradci.

Dorazila na něj sama, její nejlepší kamarádka tenkrát ulehla v horečkách. Bělu to však trápilo jen chvíli. Z osamělosti ji brzy vyvedl fešný mladík, jenž jí zprvu clonil ve výhledu na jakousi nemastnou neslanou předkapelu, a potom Běle málem zlomil nos, když si zezadu chtěla přičichnout k jeho dlouhým havraním vlasům.

Nedávno se kdesi dočetla, že ve vlasech se prý koncentruje veškerá člověčí vůně, a okamžitě zatoužila zjistit, zda-li onen přitažlivý mládenec, kterého dosud zahlédla jen na okamžik z profilu, a už tak se jí moc líbil, voní stejně krásně, jak si představovala.

Vtom na scénu nastoupila Lucie, dav zajásal, Roman v euforii vystřelil rukama nahoru a přitom prudce trhl hlavou dozadu, takže Bělu – právě se naklánějící k jeho černému háru - udeřil zátylkem přímo do nosu.

Okamžitě se jí spustila červená a zajiskřilo jí před očima, ale ani přes ukrutnou bolest a mráкотy jí neušlo, jak je ten idiot podobný Robertu Kodymovi – kytaristovi, zpěvákovi a největšímu kocourovi z Lucie. Musela se rozmazaným zrakem přesvědčit, jestli pravý Kodym (její druhý bůh) náhodou nesestoupil mezi své ovečky, jako to dělával v dobách nejdivočejší éry skupiny. Ale ne, stál tam nahoře na pódiu s kytarou přes rameno a zrovna ohlašoval hit Černí andělé.

Dál už to jelo samospádem. I kdyby jí Roman ten nos přerazil třeba natřikrát a nikoliv „jenom“ pohmoždil, stejně by se za něj nakonec provdala a šla s ním kamkoliv. Voněl totiž omamně a pravý „bůh“ zůstával tak jako tak nedosažitelný.

Po té nešťastné inzultaci, za kterou si ale tak trochu mohla sama, si Roman všemožně sypal popel na hlavu, zatímco Běla řešila krvácení. Nosní dírky si ucpala špunty z papírového kapesníku a přitom agresorovi všemožně spílala.

Pozvání na skleničku se pak ukázalo jako nevyhnutelné.

„Za způsobenou újmu tě přece musím nějak odškodnit,“ prohodil s troufale rošťáckým výrazem Roman Šerý.

„To bys zatraceně měl!“ rozčilovala se tehdy ještě nezkušená dívka.

2

Po třetím kompenzačním panáku v jakési zaplivané hradecké putyce, která otřesené Běle připadala jako milá a útulná hospůdka, ji pozval na koncert VLASTNÍ skupiny *Ulice*.

„Příští středu ve Štítech. Přijdeš?“

Usmál se na ni s neodolatelnou jiskrou slivovice v oku a bylo vymalováno.

Ulice se ukázala být tragikomickým plagiátem svého vzoru a její frontman stejně padělaným Kodymem. Ke všemu se Roman časem proměnil v nejdražší a nejškodlivější parfém, jakým se kdy Běla nechala omámit.

Když se pak s omylem svého srdce chtěla rozejít, zjistila, že je těhotná, jenže rozhozené hormony nejspíš narušily její smysl pro realitu, a tak se nakonec místo rozchodu konala svatba. Běla Zárybnická, jedna z posledních mohykánek staré ženské školy, která svazkem manželským dosud nepohrdala, byla nábožensky založená, a to její rozhodnutí, co se dítěte a manželství týče, značně usnadňovalo.

Nedlouho po veselce se parfém *Roman no.5* definitivně proměnil v destilovanou vodu. Pro dobro rodiny, tchýně a klid vesničanů se Běla obětovala a trápila dalších osm let, než jednoho ubřečného večera usedla k počítači a sepsala žádost o rozvod.

Manžel na baterky totiž s Ulicí mnohem raději obrážel zábavy, nebo bivakoval v okolních lesích, kde si s partou žíznivých kamarádů hrál na indiány. Ve skoro třiceti letech! Jako by nestačilo, že celý život trávil v rezervaci divochů zvané Červená Zvole. Všemu ostatnímu vždy dával s neskonalou chutí přednost před rodinou: muzicírování s Ulicí, tréninkům a zápasům fotbalového týmu FC Červený nos, ve kterém zářil coby župní Messi, i pijatykám po indiánsku. Pořád si jen hrál, playboy jeden.

Jednou si ho dlouho po půlnoci vyzvedávala v hospodě U Červeného nosa a zhrozila se nad tou skvadrou zastydlých pubertácků: na hřišti až tak zoufale nevypadali, to bývali většinou podnapilí jen lehce, ale teď se zrovna štengrovali, jestli Roman svého očekávaného synka (před chvílí se chlapům pochlubil fotkou z ultrazvuku) pojmenuje Lionel, jak dříve pod parou avizoval. Kdosi za Lionela nabízel rundu tullamorek, jiný ubožák potom za Diega Armanda dokonce dvě, protože to už jsou přece dvě jména. Což překročilo Rubikon její svaté trpělivosti.

Doma pak v Běle bouchly saze, div že na místě nepotrčila. Poprvé si naplno uvědomila rozsah škod, které ten zatrolený hrádecký koncert napáchal.

„Lionel Šerý?!“ zařvala tygřím hlasem, takže to musela slyšet i tchýně o patro níž v domě, který společně s duchy sudetských Němců obývali. „Sice to nezní tak blbě jako třeba... ehm... třeba Malcolm Malina, ale i tak je to ka-ta-strofa!“

Poté šla nahlédnout do počítače, jestli v něm má stále uložen rozvodový soubor *Destilka.doc*.

Roman jí odpověděl zachrochtáním opilce v polobezvědomí a usnul v předsíni s hlavou opřenou o botník.

Tchýně se v otázce Lionela versus Diega Armanda výjimečně přiklonila na stranu snachy a dokonce synovi i vyhubovala vzdor jeho argumentaci, že po světě dnes díky argentinskému fotbalovému idolu běhají miliony Lionelů. S Diegem Armandem si tak jistý nebyl.

„Po světě snad,“ zpražila ho matka, „ale tady u nás jedině přes mou mrtvolu! Jinak tě, hochu, vydědím.“

A co znamenalo ve srovnání s tím pár tullamorek, že?

Rád pil vždycky, ale tři čtyři roky po svatbě už nesrovnatelně víc, jak střízlivě s očekáváním ohledně profesionalizace kape-ly i sebe sama coby zpěváka. Byla to smutná bilance: Za deset let působení Ulice pouze dvě vydaná cédéčka (ke všemu vlastními náklady), jedno předskakování skupině Buty na jakémsi liduprázdném koncertě a pár vystoupení na středně velkém festáku, ale v plonkovém odpoledním čase a s pramalým efektem: cédéček se prodalo naprosté minimum a na návštěvnosti koncertů Ulice se to skoro nepromítlo.

Šerému z těch dob zbyla jen fotka s Davidem Kollerem z Colours of Jihlava a několik vzpomínek na bujaře strávenou noc s říčnou fanynkou. Frustraci proto zaháněl všelijak. Třeba si koupil Playstation 2, že prý budou „s malým pařit Ligu mistrů“; skutečně spásný nápad, říkala si Běla. Celé dny a noci pak stejně propařil sám, přesně jak předpokládala, zatímco ona makala na baráku a na tom, aby z Románka rostl slušný člověk.

Později se k Playstationu přidala playmate a bufetářka místních kartáčoven, v nichž Šerý pracoval jako údržbář. Odtamtud ho propustili, poté co zjistili, že bufetářku Vlastu přivedl do jiného stavu, a že má u ní otevřené konto s dluhem okolo patnácti tisíc korun.

Pohár přetekl.

Soubor *Destilka.doc* bylo nutné aktualizovat a uvést v praxi: podstoupit nervy drásající kydání špíny u rozvodového soudu a nechutné tahanice okolo dělení majetku (beztak zanedbatelného - barák byl totiž psaný na tchýni).

Dítka bez problémů a skoro bez podmínek svěřili do péče matky a unavená a otrávená Běla už se nemohla dočkat, až z planety horských opic odfrčí zpátky do rodných Pardubic. Jenže jí doma mezitím zemřela matka, zradilo ji srdíčko. Stejně jako kdysi v Hradci zradilo mě, pomyslela si Běla, když jí sestra tu smutnou událost telefonovala.

Románek vyrostl ve Zvoli a jinam se mu za nic na světě nechtělo a starší sestra Běly Andrea dávno dlela na opačném konci republiky. Křísit nový pardubický život už se jí tedy nechtělo.

Běla zjistila, že si v Července za ta léta vlastně i zvykla a leccos z místního folklóru si i oblíbila. Ten vesnický klid a bezpečí se jí v dnešním terorizovaném světě zdály k nezaplacení. Na tak radikální změnu už se vlastně ani necítím, uvědomila si. Připadala si na ni stará a trochu i zbabělá. Každopádně dávno nepozorovaně srostla s prostředím mnohem víc, než by si byla sama ochotna přiznat.

Červenka sice působila depresivně, ale tak nějak romanticky depresivně. Když dříve navštěvovala v Pardubicích svou matku, často se už po pár hodinách přistihla, že jí ta depresivní romantika vlastně chybí. Třeba se procházela po Třídě Míru, mýjela zástupy sebevědomě nevšímavých lidí a najednou si vybavila onu podmanivě malebnou pochmurnost Opičích hor a uvědomila si, že už je zkrátka doma někde jinde.

Tak se stalo, že se s malým nakonec přestěhovala do obecní bytovky na dohled od domku extchýně Šeré, ve které strávila víc jak osm zabítek let po boku největšího citového kiksů.

Na skupinu Lucie zanevřela, a když někde náhodou zaslechla *Černé anděly*, naskočila jí husí kůže.

Kapitola 3

1

Zastavila ho na chodbě oddělení, zatímco od pokoje k pokoji popojížděl s rozdrkocaným vozíkem a sbíral prázdné konvice na čaj. V podpaží svírala několik umělohmotných složek s chorobopisy, které se jí zdály rok od roku tlustší. Zeptala se ho, jestli by nezašel na cigaretu.

„Ty kouříš?“ zatvářil se znepokojeně.

„Občas,“ odpověděla naoko stydlivě.

Sanitář Karel zaparkoval vozík do kuchyňky a ona vrátila chorobopisy na sesternu. Oba se pak provinile rozhlédli po oddělení a zapadli do výtahu.

Proč se pořád tak odtahuje?, pomyslela si zdravotní sestra, když se v páchnoucí zdviži vezli nahoru a Karel se lepil na stěnu kabiny, jako by se jí bál. Už dřív si toho v kontaktu s ním několikrát všimla.

Vyjeli na půdu a uličkou mezi zaprášenými vyřazenými postelemi a regály se zdravotnickou dokumentací došli do špeluňky určené ke kouření. Usedli do odrbaných látkových křesílek z roku raz dva a lačně vyfoukli první obláček kouře, který se rozvinul okolo měkkého paprsku ranního slunce tekoucího do místnosti střešním oknem.

Běla konečně nesměle spustila:

„Chtěla jsem ti poděkovat, Káji.“

Káji?, podivil se v duchu sanitář. Zatvářil se asi patřičně nechápavě, protože sestra rychle a zmateně pokračovala: „Vlastně ani moc nevím, jak to říct. Hezky se staráš o pacienty. Povídáš si s nimi, jsi ochotný a tak. Mají tě rádi a těší se na tebe. Stejně jako já. Ostat-

ní personál mi tady přijde jak přes kopírák. Ty aspoň nechodíš s klapkami na očích. Tak za tohle ti děkuju.“

Karel zčervenál, že by mu Karkulka mohla závidět. Zacukalo mu v krční tepně a srdce se mu zběsile roztančilo. Běla ho vzala za ruku a neškodné křesílko z roku raz dva se pro něj náhle změnilo v elektrický popravčí nástroj, jak byl ze všeho nervózní. Při jeho psychickém postižení, žárlivosti a v dnešní šílené době lásek na jedno kliknutí se nehodlal pouštět do větších intimnějších akcí, přestože po ničem jiném v skrytu duše netoužil.

„Svěř se mi!“ naléhala na něj. „Určitě pochopím cokoliv! Co se s tebou děje? Chci ti pomoci!“

„Je to dost trapný,“ ošil se. „To bysme se spolu museli opít.“

Tohle vyslovil ve chvíli, kdy k nim nahoru dolehlo zvonění z oddělení. Museli ten zvláštní rozhovor odložit. Běla mu ještě, než ve výtahu stiskla tlačítko druhého patra, pověděla: „Víš, s ženským se nedělá moc dobře. Některý jsou nejspíš přecitlivělý a vztahovačný. Oslovíš je Jano místo Janičko a skoro se urazí. Opatrně je upozorníš na menší chybu a do smrti si to pamatují. Čtyřikrát za hodinu změni náladu, i když zrovna nemají svoje dny. Oponenturu neberou jako obohacující odlišný názor ale jako vzpurnost nebo dokonce urážku. Ale já nejsem taková, mě se nemusíš bát. Tak kdy si teda půjdeme někam sednout?“

To už vcházeli na oddělení, takže poslední větu zachytila i sestra Ervína z prvního patra, která se stavila na kus řeči po noční.

Někam sednout? S Piknou? Proboha, ta Běla se snad úplně zbláznila!, pomyslela si znechuceně.

2

Hned na prvním rande odhalil absurditu svého počínání a vlastně celé své existence. Jestli by to byl jakž takž schopen zvládnout v dávnověku, dnes už ne. Obstojně skrývat úzkost, nervozitu a strach lze jen do jisté míry opotřebovanosti. Už to nedokáže, už nemá sílu. Ve dvaceti to zkoušel s děvčetem, ale skončilo to tak, že ho dotyčná střídavě dusila záchvaty lásky a nenávisti. Těžko říct, co

bylo horší. Karel, který už tehdy propadal dojmu, že v životě jde jen o to nějak zabít čas, jednoho dne odešel do knihovny a domů se vrátil až za dva měsíce, které strávil na brigádách a po ubytovnách v Praze. Tím byl krátký vztah-nevztah celkem logicky ukončen.

Kdysi na gymplu mu jedna spolužačka fatálně vmetla do tváře, že mu smrdí z pusy. Tenkrát se mu hojily vytržené krční mandle, a tak to asi byla i pravda. Jenže Karel se té utkvělé myšlenky pak už nikdy nezbavil. A tato obsese ho brzy převálcovala až do stadia, kdy se bojí na lidi promluvit i z uctivé vzdálenosti a se superpálivou žvýkačkou v puse. Natož třeba ženu políbit, o sexu ani nemluvě, to je pro něj zhola nemožné a skoro už i nepředstavitelné! Co by nezasvěcenému mohlo připadat jako banální problém, stalo se Karlovou noční můrou. Domnělý zápach z úst. Posedlost.

Stačilo, že Běla vybrala malý stůl, aby se s Karlem případně mohli držet za ruce, a on už se celý rozklepal. Seděla od něj asi 80 centimetrů a tím mu působila úzkost přímo vražednou. Pil rychle, ale nezabíralo to. Během hovoru se všemožně odkláněl, mluvil tiše, odvracel hlavu na stranu a z rozrušení plácal páté přes deváté. Když se ho Běla zeptala, proč je tak neklidný, cosi jí odbrkl. Opravdu to bylo nanejvýš trapné. Sotva mu číšník přinesl čtvrtého panáka rumu Republica (Běla teprve načínala druhou dvoudecku tramínu), Karel už netoužil po ničem jiném, než tu frašku z jeho strany co nejrychleji ukončit. A to také vzápětí udělal.

„Když jsme spolu sloužili na Silvestra, asi jsem byl v lepší formě, co?“ omlouval se, když si na odchodu oblékal mikinu na zip.

„Co tě trápí? Fakt ti nemůžu nějak pomoci?“

„Někdy ti to třeba povím. Jestli o to po dnešku ještě budeš stát, o čemž pochybuju.“

Běla o to však stála. Byť v tu chvíli neřekla nic. Mluvila pohledem. Smutným, zhrzeným, a přesto věrným. I tak se o Karlovi stačila leccos dozvědět: že se mu stýská po Olomouci, že ještě v životě v podstatě neměl vážný dlouhodobý vztah (což Bělu šokovalo: nebyl pro to žádný zřejmý důvod!), nebo že by jednou moc rád na vlastní oči viděl tu slavnou sochu Krista v Rio de Janeiru. Údajně taky

uvažuje o psovi, nejraději kokršpanělovi, to jsou podle něj „mzliví rošťáci“. Protože pes - na rozdíl od ženy - pokud se ovšem nejedná o dobrou matku, prý nikdy nezradí.

Kapitola 4

1

Věznice Ostrov u Karlových Varů je možná jediná káznice v republice, kterou protíná veřejná komunikace, jež rozděluje areál na dva samostatné bloky.

Roman Šerý sem doputoval za neplacení alimentů bufetářce Vlastě (Běle rovněž dlužil, ale ta ho na rozdíl od Vlasty nikdy neudala). Celkem ho odeslali za mříže na rok a půl, protože už předtím se nacházel v podmínce za rvačku v hospodě. Poté, co ho pro pokročilý porozvodový alkoholismus spoluhráči z klubu FC Červený nos vyloučili z týmu, napadl trenéra a kapitána v jedné osobě a iniciátora celé akce a „způsobil mu újmu tím, že mu na toaletách násilím svlékl kopačky, vyzvracel se do nich a poté se je pokusil spláchnout, čímž záchod ucpal,“ jak konstatovala soudkyně. Trenéra se zastali ostatní a strhla se mela, ve které nikdo nevěděl, s kým se pere a proč.

Bývalý manžel Běly si ve vězení nastrojil pochvaly, neboť zde dobře vedl přírodopisný kroužek i vězeňskou kapelu Banda band. Rovněž příkladně pracoval v údržbě věznice, a tak podmíněčné prominutí zbytku trestu dávalo smysl.

Když uslyšel výrok soudkyně, na chvíli se ocitl v blaženosti, jakou nelze popsat: trest se mu zkrátil o neuvěřitelných devět měsíců a vše hrozné, co doposud zažíval, rázem jako by se proměnilo v adrenalinové dobrodružství, popřípadě v pouhý zlý sen. Z minuty na minutu zapomněl, jak ho bachař kdysi odbyl, když škemral o pomoc.

„Zvracím krev, veliteli. Musím k doktorovi!“

„Neměl jste páchat, Šerý,“ odpálkoval ho dozorce.

Vychovatel ho vzápětí utřel úplně stejně.

„Je vás tu přes tisíc na jednoho lékaře. Až na vás přijde řada, Šerý!“

Krev ve zvracích později záhadně zmizela sama od sebe.

2

Před chvílí Roman obdržel několik tisíc korun, které si vydělal a jež mu po odečtení nákladů za zločin, trest, alimony a nové kopačky pro kapitána zbyly, a už už se viděl v nějaké útulné ostrovské hospůdce u smaženého sýra a púllitrového zrzka s bílou čepicí, jak se na tom s kriminálním Vencou, jehož ta stará ochechule v taláru také pustila na svobodu, v čekárně jednacích síní domluvili. Bůhvíproč měli oba největší chuť zrovna na tak obyčejné jídlo.

Taky se nemohl dočkat, až si zahraje Ligu mistrů. Nedávno ho málem uškrtl jeden psychopat, kterého k smrti vytočilo, že Roman na záchodě prdí, což psychopata rušilo při onanování, a on se teď těší na smažák a na Playstation. Jak ubohé!

Vtom do čekárny na výstup z vězení vstoupila dvoučlenná eskorta a Šerý pocítil zlověstné šimrání v břiše. Venca ho sice ujišťoval, že na tu soudem nařízenou ochrannou protialkoholní léčbu bude muset nastoupit až za pár týdnů, až z *volné nohy*, jenže tihle chlapi měli očividně jiný názor.

„Vy jdete asi pro mě, co?“ otázal se Roman s nepatrnou nadějí v hlase, že by se mohl i mýlit. Vzhledem k tomu, že se ve výstupní cimře nacházel sám (Vencu osvobodili již více jak před hodinou), nebyl to zrovna postřeh měsíce. „Kam mě povežete?“ zapátral opatrně.

„Na psychiatrii do Brodu.“

„Do Brodu? Aspoň, že tak!“ oddechl si Šerý. „To je kousek od nás. Znáte Červenou Zvoli, Zaječí a tam tu oblast?“

„No jasně,“ pravil robustnější člen stráže a spiklenecky přitom mrkl na kolegu. „Jezdíme tam každou chvíli sáňkovat.“

Druhý bachař se podrbl za uchem a se svrštěným čelem nahlas zauvažoval: „Není to ta díra, jak vyhrála *Prdel roku 2010*, Martó?“

Nato se oba rozřehtali a po očku sledovali Romanovu reakci.

Šerý však zůstával v klidu. Na podobné ústrky už byl z kriminálu zvyklý a navíc si o svém kraji iluze nikdy nedělal. Byl možná jednoduchý, ale ne hloupý.

Po ověření totožnosti a několika dalších úkonech spoutaného Romana naložili do vězeňské dodávky Ford Transit a vyrazili směr Brod. Sotva opustili brány věznice, Šerý skrze čelní sklo průhledem v přepážce dychtivě pozoroval život kolem silnice, ale necítil přitom nic moc povznášejícího, tak dlouho od normálního světa izolovaný zase nebyl. Občas mu některý z bachařů hlavou zakryl výhled - většinou v zatáčce.

Romanovi vlastně už ani moc nevadilo, že ho vezou do blázince, kam by dříve či později musel tak jako tak. Odkroučí si to aspoň celé v kuse a bude klid. Zdalipak mu Běla bude půjčovat Románka? Co asi dělá Venca? Jako člověk stál sice za starou belu, ale jako klávesák Banda bandu se osvědčil náramně. Nebo Evžen – lovec žen, jak ten se má? A co indiáni a kluci z kapely?

Po čase řidič zjistil, že znova zabloudili, a sjel proto v rozporu s předpisy k nejbližší benzínce, aby se zeptal na cestu; navigace už je podruhé zavedla úplně špatně. Za chvíli vyšel z čerpací stanice a podrážděně oznámil parťákovi: „Zajeli jsme si třicet kiláků, ty vole.“

„To mě poser!“ okomentoval to jeho kolega. „Nejdřív ten přejetej čokl a teď tohle. Tak na to šlápní, ať nejsme doma o půlnoci!“

Eskorta 1 si lokl energetického nápoje Big Shock a o půl hodiny později se skutečně velký šok dostavil.

Pršelo. Mokřými vesnickými okreskami se řítily na silnici první třídy na Brod a šofér u toho telefonoval. Za zatáčkou v mírném horizontu se proti nim objevil traktor a řidič strhl řízení do svého jízdního pruhu příliš prudce, vozidlo dostalo smyk a plnou rychlostí vjelo do pole, kde ho katapultoval výmol. Tranzit provedl kotrmelec se dvěma vruty a bokem přitom škrtl o autobusovou zastávku.

Roman Šerý si na průběh havárie, ani na to, jak se z auta dostal ven, vůbec nepamatoval. Zřejmě se nárazem poškodil zámek

a on si nějak v šoku otevřel posuvné dveře. Každopádně teď stál uprostřed pole, hleděl na oba své strážce zaklíněné v kabině a poslouchal, jak déšť bubnuje na podvozek převráceného tranzitu.

„Já vám dám Prdel roku,“ procedil mezi zuby a rozbahněným polem se vydal k silnici. „Teď jste sami uvěznění, tak si to užijte!“

Déšť z pomačkaného plechu smýval skvrnu od krve. Flek po přejetém psovi na pravém blatníku vozu se rychle rozpouštěl a kapal na zem.

Roman na sobě neměl ani škrábnutí, jen ho trochu bolela hlava a brněla mu pravá ruka. Autobus zrovna žádný nejel, a tak o čtvrt hodiny později pěšky dorazil do nejbližší vesnice. Stopovat nemělo cenu, provoz byl na nule.

V dědině Zámezí zakotvil v hospodě U Zlámalů, aby se trochu vzpamatoval a promyslel si, co podnikne dál. Na kost promočený a s botama obalenýma hlínou vyděsil tamní servírku.

Když mu přinesla smažák s hranolkama a dvojitou tatarkou, důrazně ho upozornila, že se tu rozhodně nechystá otevřít keramic-kou dílnu. Šerý si ji udobřil broskvovicí. Měla narozeniny, dokonalá prsa a poroučeli jí skoro všichni, takže nemohl zůstat pozadu.

Prvotní averze opadla a během několika panáků Roman se servírkou dospěli do velice družného rozhovoru, který vyústil až v debatu mezi čtyřma nohama na wc pro personál. Servírka se nespokojila jen s rychlčkou na záchodě a odevdla si pak Romana i k ní domů – jen o patro výš v tom samém domě. V pondělí před výplatou U Zlámalů obvykle zdechl pes a těch pár notoriků nebylo problém vypakovat o několik hodin dřív před zavíračkou.

Po výtečném sexu Romanova hostitelka odpadla jak hlava od gilotiny a Šerý si v kuchyni postavil na kafe a na balkoně si dopřál cigaretu. Noc byla mladá a spát se mu ještě nechtělo.

Vzpomněl si na rošťáka Evžena, který ho v base bavil úžasnými historkami o oblbování ženských. Krom jiného Evžen sršel znalostmi a čišela z něj pozitivní energie. Až ho občas Šerý podezíral, jestli ten optimismus jenom nehraje a nejsou to jenom takové kriminálnícké mimikry. Ale zdálo se mu, že ne, že je přesně takový i v reálném světě. Faleš by přece některý z tamních zamřížovaných

psychologů a inženýrů lidských duší dávno odhalil a veřejně pranýřoval, no ne?

Budu ho muset vyhledat a zajít s ním na panáka, až to všechno definitivně skončí, říkal si.

Umyl hrníček, postavil ho do odkapávače a vrátil se do ložnice za servítkou, která se blaženě usmívala ze spaní.

Ráno ho obdařila snídaní a informací, v kolik mu jede autobus do Meziříčí a následný přípoj do Brodu. Ani slovo o společně strávené noci. Měla pouze jedinou starost: aby jí zavčas přivezli objednané pivo a aby nezaměnili desítku za dvanáctku jako posledně.

Ty ženský jsou dneska úplně bez citu, pomyslel si Roman otráveně.

3

Do Brodu ovšem nedorazil. Na vlakovém nádraží v Meziříčí potkal partu svých indiánských kámošů, kteří se vraceli z nějakého výjezdního zasedání rady starších, či co. Na rozdíl od bývalých spoluhráčů z FC Červený nos se od něj indiáni nikdy neodvrátili, a proto s nimi teď s chutí rozbil stan v nádražní restauraci. Zrzek střídal zrzka, hláška průpovídku, příhoda historku, a Romanovi bylo drahnou chvílí tak dobře, jako už dávno ne. To však vydrželo jen do okamžiku, než všeobecná hladinka stoupla na úroveň sdělování nepřijemných pravd, a Šerý se dozvěděl, že jeho exmanželka teď toká s jedním kolegou z práce.

„S kým?!“ nadskočil ze židle. „S tím doktůrkem z chirurgie, co se kolem ní vždycky motal?“

Zakaboněné obličejе pivních Apačů prozrazovaly, že doktůrek z chirurgie by byl ještě terno. Po pár vteřinách váhání ze sebe lesní skaut s přezdívkou In-čučo-na neochotně vypravil: „S tím sanitářem, co se naplavil z Olomouce. Ale třeba jsou to jen kecý, náčelníku, vždyť to znáš. Řízneš se při holení a hned ti přišijou pokus o sebevraždu.“

Bouřlivák Šerý si chvíli nemohl vzpomenout, o koho jde. Hlavou mu prolétl nejméně tucet možných exmanželčiných nápadníků, ale Karel by ho tedy nenapadl ani v tom nejbáznivějším snu.

„Počkej!“ řekl nakonec téměř štítivě. „Nemyslíš, doufám, toho troubu, co bydlí v paneláku s maminkou?“

„Jo, bohužel,“ přisvědčil Inčučona. „Ten Pikna, nebo jak se jmenuje.“

Roman prodělal vnitřní otřes o síle 7 stupňů Šerého nervové stupnice.

„Tak to teda ne!“ bouchl dlaní o stůl, až se sklenice zatřásly. „Mýho Lionelka žádnej teplej lapiduch otravovat nebude!“

Chňapl po mobilu, který měl poblíž.

„Kam chceš volat?“ zhrozili se jednohlasně indiáni.

„Do nemocnice. Ho zabiju!“

Při těch slovech znova praštil do stolu a z jedné plnější holby ucintlo trochu piva na zelený ubrus s logem Staropramen. To se pranic nezamlouvalo vrchnímu, který naznal, že je na čase pánskou společnost podivného vzezření i vystupování trochu umravnit.

Roman právě hledal číslo do červeno-zvolského špitálu, když k němu číšník přistoupil a požádal ho, aby se ukáznil, jinak prý bude muset zakročit. Frontman Banda bandu si takovou nehoráznost samozřejmě nemohl nechat líbit. To by se před svými indiány ztrapnil. Vystřelil od stolu a čelo na čelo drzému vrchnímu pronesl: „Radši nechtějte vědět, odkud se právě vracím, pane!“

Jenže narazil. Číšník měl ramena přes půl lokálu, viditelně kdysi zlomený nos a bící šíji. Pěsti zaťaté. Rváč jako vyšitý, uvědomil si Roman a couvnul. Případná bitka se jevila jako předem prohraná partie, protože už byl značně namol. Klesl zpět na židli a cosi omluvně zablekotal. Vrchní se s poťouchlým úsměvem vrátil za nálevní pult. Vtom se z televize ozvala znělka mimořádných zpráv a bývalý boxer to zesílil.

„To je mi ale náhodička!“ zvolal potěšeně, když na obrazovce spatřil Romanovu tvář v souvislosti s pátráním po zmizelém trestanci, který byl v dopoledních hodinách transportován do brodské psychiatrické nemocnice. „Takže z Ostrova, jo? Ty máš ale smůlu, ho-